

Arrest

nr. 312 663 van 6 september 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat François DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 28 augustus 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat François DECLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 februari 2024 België binnen en dient op 6 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten in Guayaquil op 17 december 2023 een visum uitreikten aan verzoekster. Het visum was geldig voor een verblijf

van 90 dagen tussen 17 december 2023 en 15 maart 2024. Verzoekster was op dat moment in het bezit van een geldig paspoort.

Op 20 maart 2024 wordt een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, dat niet binnen de door artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) gestelde termijn van twee maanden wordt beantwoord, waaruit volgt dat Spanje op 21 mei 2024 met toepassing van artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk wordt voor het door verzoekster in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Spanje is met toepassing van artikel 18 (1) a van de Dublin III-verordening verplicht verzoekster terug te nemen.

1.2. Op 11 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoekster op 10 juli 2024 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 321 388. Op 2 september 2024 vordert zij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

1.3. Op 28 augustus 2024 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

aan mevrouw,

naam : C. M.

voornaam : P.

geboortedatum : (...).03.2001

geboorteplaats : Guayaquil

nationaliteit : Ecuador

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje, op basis van het Dublinakkoord (tacit) van 06.06.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Mevr. C. M. heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 12.06.2024, met een termijn van 10 dagen. Op 10.07.2024 heeft zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van de bijlage 26^{quater} ingediend bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} niet. Het louter feit dat haar uitwijzing naar Spanje zou worden uitgevoerd, houdt haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. Haar aanwezigheid is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt, kan het noodzakelijke doen om haar belangen te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 11.06.2024.

Mevrouw C. M. brengt in haar hoorrecht van 28.08.2024 geen andere elementen aan.

Mevrouw C. M. verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Spanje. Tijdens haar interview bij DVZ op 08.03.2024 verklaarde zij last te hebben van anemie en depressies, maar dat ze niet werd opgevolgd door een dokter of psycholoog. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de

omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 11.06.2024.

Mevrouw C. M. brengt in haar hoorrecht van 28.08.2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet wordt betwist, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

1.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van “*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in die zin dat het een verplichting inhoudt op een beslissing te nemen met inachtneming van alle elementen van de zaak*”. Tevens werpt zij op dat er sprake is van een duidelijke beoordelingsfout.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

“OVERWEGEND DAT :

Tegenpartij heeft besloten op basis van artikel 51/5, §4 van de wet van 15.12.1980 verzoekster van haar vrijheid te beroven aangezien zij niet vrijwillig haar bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevoerd.

Tegenpartij verwijst voor wat de vermeende schending van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens betreft naar het inhoud van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die voorgesteld is als antwoord op die kritiek punten.

TERWIJL :

Verzoekster stelt voor dat de bestreden beslissing de verschillende beginselen en bepalingen van het enig middel schenden.

In die zin moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

9.

De bestreden beslissing is aangenomen op basis van artikel 51/5, §4 van de wet van 15.12.1980, die als volgt luidt :

[...]

Als deze bepaling aan tegenpartij de mogelijkheid geeft om een gedwongen uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten te maken in geval van niet vrijwillig vertrek naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, het neemt niet weg dat deze bepaling impliciet zegt dat tegenpartij toch verplicht is rekening te houden met alle elementen van het dossier, en dat de beslissing van gedwongen uitvoering – terugleiding naar de grens – wel gemotiveerd moet zijn in dit opzicht.

Inderdaad werd besloten door de wetgever een artikel 74/13 in de wet van 15.12.1980 in te voeren, dat als volgt luidt:

[...]

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

10.

De bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de voormelde verplichting van motivatie, aangezien het alleen verwijst naar het inhoud van een oude beslissing, die per se ook problemen van motivatie kent.

In het algemeen verwijst verzoekster ook naar het inhoud van haar verzoekschrift als ingediend op 10.07.2024 – zeker voor wat betreft de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Toch wenst zij benadrukken op het feit dat deze beslissing een schending vormt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die als volgt luidt :

[...]

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemensen en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis,

arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée.

A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: “4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965).”

In dit dossier kunt men niet vergeten dat heel de familie van verzoekster wel in België leeft, en dat dit door tegenpartij niet is betwist.

Zij toont dus duidelijk aan dat zij geniet van een privé- en familie in België, en dat de bestreden beslissing deze waarheid niet in rekening neemt.

Daarvoor moet de bestreden beslissing worden vernietigd.”

3.3.3. Beoordeling van het enig middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 26*quater*, en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Spanje. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 4. (...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de termijn van vrijwillig vertrek (in de aan haar op 12 juni 2024 betekende bijlage 26*quater*) niet heeft nageleefd waardoor de verwerende partij rechtsgeldig op grond van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kon besluiten dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig wordt geacht om verzoekster zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Verzoekster betwist niet dat zij de termijn van tien dagen heeft overschreden waardoor zij zich blootstelt aan een gedwongen uitvoering van de bijlage 26*quater*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 maart 2024 werd gehoord in het kader van het zogeheten Dublin-interview waar zij de gelegenheid kreeg haar persoonlijke situatie nader toe te lichten. Zij werd ook naderhand gehoord en kon wederom wijzen op elementen omtrent haar gezondheid, haar gezinsleven en artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling op goede gronden gemotiveerd dat er reeds een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de bijlage 26*quater* en dat verzoekster tijdens haar daarop volgend verhoor geen andere elementen aanbracht om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten:

*“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) van 11.06.2024.*

Mevrouw C. M. brengt in haar hoorrecht van 28.08.2024 geen andere elementen aan.

Mevrouw C. M. verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Spanje. Tijdens haar interview bij DVZ op 08.03.2024 verklaarde zij last te hebben van anemie en depressies, maar dat ze niet werd opgevolgd door een dokter of psycholoog. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

In het verzoekschrift haalt verzoekster aan dat zij, voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, verwijst naar de inhoud van haar op 10 juli 2024 ingediende verzoekschrift. Verzoekster heeft tegen de bijlage 26^{quater} van 11 juni 2024, ter kennis gebracht op 12 juni 2024, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend. Middels het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verzoekster op 2 september 2024 de versnelde behandeling gevorderd van voormelde vordering tot schorsing. Inmiddels heeft de Raad de vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verworpen bij arrest nr. 312 662 van 6 september 2024. De Raad sluit zich voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan bij de uitgebreide motieven vervat onder punt 3.2.2.2. van het genoemde arrest nr. 312 662 van 6 september 2024 en beschouwt deze als zijnde hier hernomen. Verzoekster maakt aldus geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt geen enkel valabel argument aan dat een overdracht naar Spanje zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest).

In verband met verzoeksters gezondheidstoestand, dient opgemerkt te worden dat zij nog steeds nalaat hiervan enig medisch stavingstuk neer te leggen. Verzoekster werd na het nemen van de bijlage 26^{quater} nogmaals gehoord en verklaarde toen geen ziekte te hebben die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Spanje (administratief dossier, formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling, 28 augustus 2024, punt 6) en op 30 augustus 2024 attesteert de centrumarts dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM alsook dat zij ‘fit to fly’ is.

Voor wat betreft artikel 8 van het EVRM geeft verzoekster, na een theoretisch betoog, in de uiteenzetting van haar middel aan dat heel haar familie in België leeft, dat dit niet door de verwerende partij wordt betwist en zij dus duidelijk aantoonde dat zij geniet van een privé- en familieleven in België en dat de bestreden beslissing deze waarheid niet in rekening neemt.

Tijdens het Dublin-interview gaf verzoekster aan dat de zus van haar oma, de dochters van de zus van haar oma en hun kinderen, en neven van nichten in België verblijven en dat zij inwoont bij een van de tantes van haar oma en diens dochter (administratief dossier, ‘Verklaring DVZ’ d.d. 8 maart 2024, punten 21 en 23). Verder verklaarde zij dat haar moeder en een zus in de Verenigde Staten wonen, dat haar vader in Ecuador woont, haar andere zus in Duitsland en een neef in Italië (*ibid.*, punten 13, 19 en 22). Tijdens het gehoor van 28 augustus 2024, gevraagd naar familie in België, gaf verzoekster aan tantes, groottantes en neven en nichten in België te hebben en dat haar vader nog in het land van herkomst woont (administratief dossier, formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling, punt 8 en 9). Dat heel haar familie in België leeft, zoals voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangevoerd, stemt dan ook geenszins overeen met en vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster is met haar betoog niet in staat afbreuk te doen aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 11.06.2024.

Mevrouw C. M. brengt in haar hoorrecht van 28.08.2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.”

De verwerende partij heeft aldus duidelijk overwogen dat zij reeds een beoordeling in het raam van artikel 8 van het EVRM doorvoerde op het ogenblik dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op 11 juni 2024, werd genomen. Zij heeft ook geduid dat verzoekster, tijdens een gehoor op 28 augustus 2024, geen nieuwe elementen heeft aangebracht en op die manier aangegeven waarom zij oordeelde dat een nieuw onderzoek omtrent de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM niet meer was vereist.

De Raad verwijst voor het overige naar wat hierover reeds is gesteld in arrest nr. 312 662 van 6 september 2024 en kan verder slechts opmerken dat verzoekster nog steeds geen bewijzen van afhankelijkheid van haar familie in België bijbrengt. Evenmin wordt enig stuk bijgebracht waaruit het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van EVRM blijkt.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezins-, familie- of privéleven wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt wordt in de bestreden beslissing niet alleen verwezen naar de inhoud van een “*oude beslissing*”, te weten de bijlage 26^{quater}, doch wordt bij de beoordeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM ook rekening gehouden met de verklaringen die verzoekster naderhand op 28 augustus 2024 heeft afgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van haar middel nog alludeert op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing gesteund is op de Dublin III-verordening en niet op de terugkeerrichtlijn zodat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienst kan worden aangevoerd.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

V. SERBRUYNS